

środa, 14.08.2019

Matki Bożej Zielnej - dlaczego święcimy zioła i kwiaty?

W polskiej tradycji ludowej uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny nazywano świętem Matki Bożej Zielnej lub Matką Bożą Zielną. W dniu 15 sierpnia obchodzono jedno z najstarszych świąt Maryjnych na Wschodzie, bardzo popularne wśród ludu. Było to święto, podczas którego oddawano cześć Maryi jako Matce Boga. Od początku wieku VI to święto w Palestynie i Syrii stało się wspomnieniem zakończenia życia ziemskiego Maryi, zwane Zaśnięciem Najświętszej Maryi Panny. W Jerozolimie święto to obchodzono głównie w kościele położonym w pobliżu Ogrodu Oliwnego, gdzie znajdował się grób, z którego, jak sądzono, Maryja została wzięta do nieba. Cesarz Maurycy (582-602) poleca święto Zaśnięcia Maryi obchodzić w całym Kościele Wschodnim. Kościół Zachodni święto 15 sierpnia przyjął w połowie wieku VI, a w połowie następnego stulecia, pod wpływem Bizancjum, obchodził je jako uroczystość Zaśnięcia Matki Bożej. W Sakramentarzu Gregoriańskim znajduje się nazwa: Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny, która upowszechniła się w Kościele Zachodnim (J. Miazek).

Obecnie uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny jest uroczystością obowiązującą, to znaczy biskup ordynariusz odprawia Mszę Świętą za swoich diecezjan, a proboszcz za swoich parafian, wszyscy wierni (duchowni i świeccy) mają obowiązek uczestniczyć w Eucharystii. Uroczystość ta ma swoją liturgiczną wigilię, podczas której celebryje się specjalną Mszę Świętą o tajemnicy Wniebowzięcia. Wiarę ludu o cudownym zakończeniu ziemskiego życia Maryi potwierdził uroczystie papież Pius XII, ogłaszając 1 listopada 1950 w sposób uroczysty (dogmat), że Maryja „otrzymała jako najwspanialsze zwieńczenie swych przywilejów dar wolności od zepsucia cielesnego, i podobnie jak Syn, po zwycięstwie nad śmiercią, została z ciałem i duszą wzięta do chwały niebios, by tam zajaśnieć jako Królowa zasiadająca po prawicy swego Syna, nieśmiertelnego Króla wieków”. W mszalnej prefacji dziękujemy za to, że „dzisiaj została wzięta do nieba Bogurodzica Dziewica. Ona pierwsza osiągnęła zbawienie i stała się wizerunkiem Kościoła w chwale, a dla pielgrzymującego ludu źródłem pociechy i znakiem nadziei. Nie chciałeś bowiem, aby skażenia w grobie doznała Dziewica, która wydała na świat Twojego Syna, Dawcę wszelkiego życia”. Od końca X wieku z uroczystością Wniebowzięcia łączy się błogosławieństwo ziół leczniczych. Zwyczaj ten nawiązywał do starej tradycji wschodniej, która święto 15 sierpnia łączyła z błogosławieniem pól (J. Miazek). W nawiązaniu do tego zwyczaju pisał o polskiej tradycji Zygmunt Gloger: „Z obchodem tym kościelnym, który rozmaite nosił nazwy, jak: Śmierci, Odpocznienia, Zaśnienia i wreszcie Wniebowzięcia, łączy się w kraju naszym starodawny zwyczaj święcenia ziół polnych, które dziewczęta wiejskie, nazbierawszy dnia poprzedniego, przynoszą do świątyni, aby je kapłan przed wielkim ołtarzem poświęcił”. Uroczystość 15 sierpnia „dawniej obchodziona jako dzień Matki Bożej Dożynkowej, bo zgodnie z rolniczym kalendarzem «na Wniebowzięcie pokończone żęćcie» zawiera wiele treści teologicznych, kulturowych i obyczajowych” (H. Szymanderska). Tego dnia lud przynosząc wiązanki zbóż, owoców i roślin dziękował Matce Bożej Wniebowziętej za pomoc w ciężkiej pracy na roli, za opiekę na ludźmi i ich plonami. Prawdę tę wyrażały też legendy. Jedną z nich mówiła, że Matka Boża uciekając z Dzieciątkiem do Egiptu pomogła napotkanemu rolnikowi w sianiu pszenicy. Siew był cudowny, wspaniały. Rzucone w rolę ziarno od razu kielkowało, rosło i było gotowe do żniwa. Nadjechali ścigający Świętą Rodzinę żołnierze Heroda i zapytali rolnika, czy widział młodą niewiastę z dzieckiem. Odpowiedział, że tak, ale było to wtedy, gdy siał pszenicę. Rozgniewani pojechali dalej (E. Ferenc). Uroczystość Wniebowzięcia umacnia w nas nadzieję, że jako zbawieni znajdziemy się w domu Ojca w niebie. Wdzięczni Bogu i Jego Matce, przynosząc do poświęcenia wiązanki kwiatów, zbóż, roślin, warzyw, mamy nadzieję, że kiedyś, w wieczności, Maryja przedstawi nas Bogu z naręczem dobrych uczynków, pięknego naszego życia zgodnego z wyznawaną wiarą i przykazaniami. Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, upamiętniająca zwycięską bitwę warszawską z 1920 roku i będąca Świętem

Wojska Polskiego, powinna być też dniem gorącej modlitwy w intencji naszej Ojczyzny.